

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 616/12 Sąd Rejonowy w Skierniewicach:

1) zwolnił od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P. w sprawie egzekucyjnej o sygnaturze akt Km 1297/12 samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze nadwozia (...) zajęty dnia 21 sierpnia 2012 roku przez zaznaczenie zajęcia w protokole pierwszego zajęcia dokonanego dnia 20 marca 2012 roku w sprawie Km 28/11;

2) zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 6.867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Zaskarżyła wyrok w całości. Skarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że powództwo zostało wniesione w terminie, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że powódka dowiedziała się o naruszeniu jej prawa przez zajęcie pojazdu marki A. w dniu 27 marca 2012 roku w sprawie KM 28/11 z wniosku wierzyciela J. D., zaś powództwo zostało wytoczone dopiero w dniu 11 września 2012 roku i jako spóźnione podlegało oddaleniu;

2. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia sprawy, to jest art. 841 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 847 § 2 zd. 2 k.p.c. i art. 851 k.p.c. w zw. z art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez:

- przyjęcie, że osobie trzeciej przysługuje prawo do wielokrotnego wytaczania powództwa o zwolnienie od egzekucji zajętej ruchomości, które aktywuje się z chwilą dowiedzenia się przez osobę trzecią o każdym kolejnym naruszeniu jej prawa (zajęciu ruchomości), podczas gdy powództwo przysługuje tylko raz, a prawo osoby trzeciej do zajętej ruchomości zostaje naruszone wyłącznie w wyniku pierwszego zajęcia, zaś każde kolejne zajęcie nie zmienia sytuacji prawnej osoby trzeciej, dla ochrony praw której decydujące znaczenie ma postawa osoby trzeciej wyłącznie wobec powzięcia informacji o pierwszym naruszeniu jej prawa (zajęciu ruchomości) to jest okoliczność czy osoba trzecia wytoczy wówczas powództwo o zwolnienie od egzekucji, czy też pozostanie bierna wobec naruszenia jej praw,

- przyjęcie, że w przypadku kolejnego zajęcia przez komornika uprzednio zajętej ruchomości w trybie w trybie art. 851 k.p.c. komornika obciąża obowiązek zawiadomienia o nowym zajęciu osoby trzeciej, której – zgodnie z twierdzeniami dłużnika – przysługuje prawo do zajętej ruchomości, co powoduje otwarcie nowego, kolejnego terminu dla osoby trzeciej do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego, podczas gdy brak jest przepisu prawa, który nakładałby na komornika taki obowiązek, a charakter uproszczonego zajęcia się temu sprzeciwia,

- przyjęcie, że przyznanie osobie trzeciej prawa do wniesienia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji wyłącznie w przypadku dowiedzenia się przez nią o pierwszym zajęciu, pozbawiałoby osobę trzecią ochrony jej praw względem kolejnych wierzycieli kierujących egzekucję do tej samej rzeczy, podczas gdy prawomocny wyrok sądu, zwalniający zajęty przedmiot od egzekucji, skutkuje koniecznością umorzenia z urzędu – jako niedopuszczalnej – każdej kolejnej egzekucji skierowanej do tej ruchomości (art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c.), co tym samym zapewnia pełną ochronę prawa własności dla osoby trzeciej (powódki).

Powołując się na powyższe skarżąca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,
2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów

zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy w Skierniewicach oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach:

W dniu 16 czerwca 2007 roku w L. została zawarta umowa leasingu operacyjnego między (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (V.), a A. D., na mocy której dłużniczka wzięła od powódki w leasing na okres 48 miesięcy samochód osobowy A. (...). W umowie przewidziano prawo A. D. do nabycia przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy W dniu 19 czerwca 2007 roku V. nabyła przedmiotowy samochód. Przed dokonaniem pierwszego zajęcia umowa leasingu została wypowiedziana, lecz samochód A. znajdował się w posiadaniu dłużniczki do czasu jego zajęcia. Dłużniczka nie nabyła prawa własności samochodu A..

W dniu 20 marca 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P. w toku prowadzonego z wniosku J. D. postępowania egzekucyjnego przeciwko A. D. dokonał zajęcia w/w samochodu. Zajęcia dokonano w obecności dłużniczki. W protokole zajęcia odnotowano, że dłużniczka jako właściciela A. wymieniła powódkę, podając adres: (...)-(...) Z., (...). Pod wskazanym adresem V. posiada swoje przedstawicielstwo. W dniu 27 marca 2012 roku powódka została zawiadomiona na w/w adres o zajęciu samochodu A. dokonanym w sprawie egzekucyjnej Km 28/11 prowadzonej na wniosek J. D..

W dniu 21 sierpnia 2012 roku Komornik dokonał nowego zajęcia samochodu A. w sprawie egzekucyjnej Km 1297/12 prowadzonej na wniosek (...) S.A. przez zaznaczenie tego zajęcia w protokole pierwszego zajęcia dokonanego w sprawie Km 28/11. O nowym zajęciu powódka została zawiadomiona w dniu 24 sierpnia 2012 roku.

W dniu 7 września 2012 roku powódka złożyła pozew o zwolnienie przedmiotowego pojazdu spod zajęcia.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, iż:

Powódka zachowała miesięczny termin do wytoczenia powództwa, o którym mowa w art. 841 § 3 k.p.c. Sąd meriti uznał, że zajęcie w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., które zostało dokonane przez jego zaznaczenie w protokole pierwszego zajęcia dokonanego w sprawie egzekucyjnej Km 28/11 prowadzonej z wniosku J. D., ma charakter nowego zajęcia - w tym przypadku drugiego. Nowe zajęcie, jak każde zajęcie, rodzi po stronie komornika obowiązek zawiadomienia o nim osoby trzeciej, która została wskazana przez dłużnika jako osoba, której przysługuje prawo żądania zwolnienia danego przedmiotu od egzekucji - art. 847 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu Rejonowego z treści tego przepisu oraz pozostałych przepisów o postępowaniu egzekucyjnym nie wynika, wbrew zapatrywaniu strony pozwanej, aby komornik był zwolniony od obowiązku zawiadomienia osoby trzeciej o nowych, to jest o kolejnych zajęciach dotyczących tej samej rzeczy dokonywanych przez ich zaznaczenie w protokole pierwszego zajęcia. Taka interpretacja, w ocenie Sądu Rejonowego, rażąco narusza interesy osób trzecich, a w szczególności prowadzi może do rażącego pogwałcenia prawa własności. Osoba trzecia może bowiem żądać zwolnienia zajętego przedmiotu spod egzekucji, lecz aby osiągnąć ten cel powinna ona dysponować informacją o wszystkich podmiotach, na których wniosek doszło do zajęcia konkretnej rzeczy.

Sąd rejonowy wskazał również, że wyrok zapadły w sprawie wszczętej na podstawie art. 841 k.p.c. wywołuje skutek tylko między stronami procesu, a nie względem osób trzecich, które nie brały udziału w procesie. W takiej sytuacji, z braku odpowiedniej informacji ze strony komornika, może dojść do sprzedaży zajętego przedmiotu w drodze licytacji przeprowadzonej na wniosek wierzyciela, który nie został pozwany przez osobę trzecią w trybie art. 841 k.p.c.

Po przeprowadzeniu powyższych rozważań Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że termin do wniesienia przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. powództwa o zwolnienie zajętego samochodu spod egzekucji rozpoczął swój bieg dopiero wówczas, gdy komornik zawiadomił powódkę o nowym zajęciu dokonanym na wniosek (...) SA z siedzibą w W., w

sprawie Km 1297/12. Miało to miejsce dopiero w dniu 24 sierpnia 2012 roku, a ponieważ pozew złożono w dniu 7 września 2012 roku, należy stwierdzić, że powództwo zostało wniesione w terminie.

W rozważaniach odnoszących się do przesłanek zawartych w przepisie art. 841 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy wskazał, że z akt sprawy egzekucyjnej wynika, że powódka nie jest dłużnikiem w tej sprawie lecz osobą trzecią w rozumieniu w/w przepisu. Ponadto, powódka na której spoczywał ciężar dowodu, że skierowanie egzekucji do przedmiotowego pojazdu narusza jej prawa, podolała temu obowiązkowi przedstawiając fakturę nabycia pojazdu oraz umowę leasingu zawartą z dłużniczką. Strona pozwana natomiast w żaden sposób nie wykazała by prawo własności przedmiotu sporu zostało przez powódkę utracone. Wobec powyższego Sąd Rejonowy ocenił, że zajęcie dokonane w sprawie Km 1297/12 narusza prawa powódki, gdyż w przypadku kontynuacji postępowania egzekucyjnego zostaje ona narażona na sprzedaż i utratę prawa własności samochodu. Tym samym Sąd I instancji uznał, że spełnione zostały przesłanki roszczenia powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach są prawidłowe i Sąd Okręgowy, przyjmuje je za własne. Nadto należy ustalić, że powódka w dniu 22 lipca 2013 roku, a więc już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji sprzedała przedmiotowy pojazd.

(bezsporne, a nadto kopia pisma - k. 220)

Apelacja podlegała oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez pozwaną na rozprawie apelacyjnej, zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej w związku ze sprzedażą przedmiotowego pojazdu. Zarzut ten nie jest trafny w kontekście procesowych skutków doręczenia pozwu zakreślonych w art. 192 pkt 3 k.p.c., jak również w kontekście skutków wynikających z czynności komornika w postaci zajęcia rzeczy ruchomej uregulowanych w art. 848 k.p.c.

Zgodnie z art. 848 zd. 1 k.p.c. zajęcie ma ten skutek, że rozporządzenie ruchomością dokonane po zajęciu nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania, a postępowanie egzekucyjne z zajętej ruchomości może być prowadzone również przeciwko nabywcy.

Stosownie do treści art. 192 pkt 3 k.p.c. od momentu doręczenia pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej.

W świetle przywołanych przepisów nie można mówić o utracie legitymacji procesowej czynnej strony powodowej w niniejszej sprawie. Poprzez legitymację procesową należy rozumieć uprawnienie danego podmiotu do występowania w danej sprawie w określonych charakterze. Uprawnienie to musi mieć umocowanie w przepisie prawa materialnego. Legitymacja procesowa czynna oznacza uprawnienie danego podmiotu do występowania w sprawie w charakterze strony powodowej. W niniejszej sprawie powódka wywiodła swoją legitymację na podstawie art. 841 k.p.c., który chociaż został uregulowany w kodeksie postępowania cywilnego, kreuje normę prawa materialnego zakreślając przesłanki jakie muszą być spełnione aby móc wytoczyć powództwo o wyłączenie określonego przedmiotu spod egzekucji. Natomiast stosownie do powołanego art. 192 pkt 3 k.p.c. pozaprocessowe czynności stron związane z przedmiotem sporu pozostają bez wpływu na raz ukształtowaną legitymację procesową stron. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 września 2013 roku wydanego w sprawie I ACa 418/13 zbycie objętej sporem wierzytelności w toku procesu pozostaje bez wpływu na dalszy bieg sprawy, w szczególności nie pozbawia zbywcy legitymacji procesowej. W ocenie Sądu Okręgowego powyższy pogląd znajduje również zastosowanie w przypadku zbycia przedmiotu sporu innego niż wierzytelność. Takie samo stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 kwietnia 2000 roku, wydanego w sprawie I ACa 62/00 gdzie stwierdzono, że jeżeli po zbyciu, w toku sprawy, rzeczy lub prawa objętych sporem, nabywca nie wstąpi do procesu, zbywca zachowuje legitymację i działa w procesie nie tylko na swoją rzecz, ale również na rzecz nabywcy. Natomiast w

świetle art. 848 k.p.c. zbycie zajętego przedmiotu pozostaje bez wpływu na toczącą się egzekucję, co również świadczy o tym, że zbycie przedmiotowego pojazdu pozostaje bez wpływu na legitymację procesową powódki.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w apelacji, wypada zauważyć, że zarzut wskazany jako błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że powództwo zostało wniesione w terminie, dotyczy w istocie twierdzenia o naruszeniu przez Sąd Rejonowy prawa materialnego tj. art. 841 § 3 k.p.c., który stanowi, że przedmiotowe powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Jeżeli chodzi o pozostałe zarzuty apelacji to należy stwierdzić, że mają one charakter wtórny względem zarzutu naruszenia terminu materialno-prawnego z art. 841 k.p.c. Niezależnie jednak od charakteru podniesionych w apelacji zarzutów, w ocenie Sądu, żaden z nich nie jest zasadny.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego były prawidłowe. Sąd I instancji w uzasadnieniu, wbrew twierdzeniom pozwanej, prawidłowo wskazał, że powódka została zawiadomiona o pierwszym zajęciu (w sprawie Km 28/11) w dniu 27 marca 2012 roku. Powyższe nie zmienia faktu, że komornik zajmował przedmiotowy pojazd dwukrotnie co bezsprzecznie wynika z akt egzekucyjnych sprawy Km 28/11. Pierwsze zajęcie miało miejsce w dniu 20 marca 2012 roku, a drugie – dokonane w trybie art. 851 k.p.c. w dniu 21 sierpnia 2012 roku (protokół zajęcia – k. 42-42v zał. akt Km28/11). Natomiast stosownie do art. 851 zd. 1 k.p.c. jeżeli zajęte już ruchomości mają być zajęte na zaspokojenie innej jeszcze wierzytelności, komornik dokona nowego zajęcia przez zaznaczenie go w protokole pierwszego zajęcia.

W świetle powyższego niezrozumiałe jest stanowisko pozwanej zgodnie z którym powódka wytoczyła powództwo przeciwko niej z naruszeniem miesięcznego terminu biegnącego od dnia dowiedzenia się o naruszeniu przysługującego jej prawa. Brak też jakichkolwiek podstaw by uznać, jak to czyni pozwana, że osobie trzeciej przysługuje prawo jednokrotnego wniesienia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji.

W tym miejscu należy zauważyć, że zajęcie rzeczy ruchomej przez komornika, chociaż niewątpliwie ogranicza prawo własności, to nie powoduje jego utraty, a podmiot któremu ono przysługuje pozostaje właścicielem zajętej rzeczy do chwili jej sprzedaży przez komornika. Brak przesłanek by uznać, że w toku egzekucji można naruszyć prawo własności tylko jeden raz, w istocie każde kolejne zajęcie dokonywane na danej ruchomości skutkuje kolejnym naruszeniem prawa przysługującego osobie trzeciej. Natomiast właściciel może realizować swoje prawa w sposób co do zasady swobodny, w tym może w sposób odmienny reagować na naruszanie przysługujących mu uprawnień przez różne osoby. Zatem nic nie stoi na przeszkodzie, aby właściciel różnie traktował zachowania egzekucyjne poszczególnych podmiotów naruszających jego prawa w związku z prowadzoną egzekucją. Sytuacja taka może np. wynikać ze stosunku prawnego jaki łączy właściciela z danym wierzycielem egzekwującym. Skoro właściciel może odmiennie traktować poszczególne naruszenia przysługującego mu prawa, może również w sposób odmienny traktować poszczególnych wierzycieli, na których rzecz komornik dokonuje zajęć tej samej rzeczy.

Z powyższego należy wywieść, że w stosunku do każdego zajęcia termin zakreślony w art. 841 § 3 k.p.c. biegnie osobno. Ponieważ komornik dokonał zajęcia na rzecz pozwanej spółki w dniu 21 sierpnia 2012 roku, a powódka została o tej czynności powiadomiona w dniu 24 sierpnia 2012 roku, to wniesienie do Sądu Rejonowego pozwu z dniem 7 września 2012 roku (11 września 2012 roku to data wpływu pozwu do Sądu), niewątpliwie nie stanowiło naruszenia miesięcznego terminu z art. 841 § 3 k.p.c. Niewątpliwie również powódka nie mogła dowiedzieć się o zajęciu na rzecz pozwanej, naruszającym jej prawo w okresie przekraczającym miesiąc przed wytoczeniem powództwa, gdyż złożyła przedmiotowy pozew przed upływem miesięcznego terminu liczonego również od dnia naruszenia jej prawa tj. od dnia w/w zajęcia.

Z powyższego wynika, że zarzut wytoczenia powództwa z naruszeniem terminu jest bezzasadny. Bezzasadne jest również twierdzenie pozwanej jakoby osobie trzeciej przysługiwało do wytoczenia powództwa o wyłączenie zajętego przedmiotu spod egzekucji przysługiwało jednorazowo i to jedynie od chwili gdy dowiedziała się o pierwszym zajęciu. Jak wykazano wyżej powódka jako właścicielka zajętego pojazdu mogła swobodnie dysponować przysługującymi jej uprawnieniami, w tym mogła m.in. domagać się zwolnienia zajętego przedmiotu spod egzekucji jedynie wobec pozwanej (nie domagając się tego w stosunku do innych wierzycieli), a zatem uprawnienie to powstało dopiero z chwilą

dokonania zajęcia na rzecz pozwanej. Zatem Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził wykładnię art. 841 § 1 i 3 k.p.c.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 851 k.p.c. w zw. z art. 847 § 2 zd. 2 k.p.c. Zgodnie z art. 847 § 2 k.p.c. dłużnik powinien przy zajęciu, a jeżeli jest nieobecny - niezwłocznie po otrzymaniu odpisu protokołu zajęcia, wymienić komornikowi znajdujące się w jego władaniu ruchomości, do których osobom trzecim przysługuje prawo żądania zwolnienia ich od egzekucji, ze wskazaniem adresów tych osób. Komornik zawiadomi o zajęciu osoby wskazane przez dłużnika. Natomiast jak wskazano wyżej art. 851 dotyczy nowego zajęcia (jest tzw. zajęcie uproszczone), które przeprowadza się poprzez zaznaczenie w protokole pierwszego zajęcia. W ocenie Sądu Okręgowego interpretacja powyższych przepisów poprzez uznanie, że komornik nie ma obowiązku powiadomienia o nowym zajęciu osoby trzeciej, jest nieprawidłowa. Prawidłowe zastosowanie przepisów, na które powołała się skarżąca, prowadzi do uznania, że komornik dokonując nowego zajęcia (jak zawsze w przypadku dokonania zajęcia) winien poinformować o tym fakcie osobę wskazaną przez dłużnika jako właściciela danego przedmiotu, a obowiązek taki wynika właśnie z normy prawnej, którą należy wywieść z art. 847 § 2 k.p.c. w zw. z art. 851 k.p.c. Zastosowanie wykładni proponowanej przez pozwaną prowadziłyby do pozbawienia osoby trzeciej uprawnień wynikających z art. 841 k.p.c. w stosunku do osób, co do których osoba ta miała by zamiar wytoczyć powództwo, jeżeli wcześniej przedmiot zostałby zajęty na rzecz osoby w stosunku do której osoba trzecia nie chciałaby korzystać z przysługujących jej uprawnień. Na marginesie wypada zauważyć, że komornik postąpił w sposób prawidłowy i o nowym zajęciu poinformował powódkę.

Oczywiście nietrafny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 851 k.p.c.

Stosownie do treści art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. postępowanie umarza się w całości lub części z urzędu jeżeli wierzyciel lub dłużnik nie ma zdolności sądowej albo gdy egzekucja ze względu na jej przedmiot lub na osobę dłużnika jest niedopuszczalna. Na gruncie tego przepisu nieuprawnione jest twierdzenie pozwanej jakoby zwolnienie przedmiotu spod egzekucji w stosunku do jednego z wierzycieli, było skuteczne względem pozostałych wierzycieli. Zatem bezpodstawne jest też twierdzenie, że komornik na podstawie takiego wyroku jest zobowiązany do umorzenia każdego kolejnego postępowania egzekucyjnego skierowanego do zwolnionej raz ruchomości. Pozwana formułując powyższy pogląd pomija zupełnie treść art. 365 § 1 k.p.c., który stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Cytowany przepis ustanawia zasadę, że wyrok zapadły w danej sprawie nie wywołuje skutków erga omnes, chyba że przepisy szczególne takie skutki przewidują. Brak jednak przepisów, które wskazywałyby na taki skutek rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zatem, wbrew twierdzeniom skarżącej, komornik może prowadzić egzekucję do zwolnionej ruchomości na wniosek wierzycieli, którzy nie brali udziału w postępowaniu zakończonym rozstrzygnięciem w przedmiocie zwolnienia danej rzeczy spod egzekucji.

W przedmiotowym stanie faktycznym zbędne okazały się rozważania co do prawidłowości zawiadomienia powódki o pierwszym zajęciu przedmiotowego samochodu, które zostało dokonane w sprawie egzekucyjnej Km 28/11 prowadzonej z wniosku J. D.. Roztrząsanie sprawy w powyższym zakresie nie miałyby żadnego znaczenia dla końcowego rozstrzygnięcia, gdyż zawiadomienie o pierwszym zajęciu nie statuowało początku biegu terminu do wytoczenia powództwa o wyłączenie przedmiotu spod egzekucji przeciwko pozwanej w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację i orzekł jak w pkt 1 sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Powódka wygrała postępowanie apelacyjne w całości wobec czego Sąd obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki kosztów zastępstwa apelacyjnego w kwocie 1.800 zł (§ 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. 2002/163/1349 ze zm.)

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt 2 sentencji.